

θὰ σοῦ φανεῖ ἀπαλὸ κι ἀνώδυνο
 τὸ σμίξιμο τῆς σάρκας μας. ὦ! ἔλα!
 τῆς ἡδονῆς νὰ νοιώσουμε τὴν τρέλλα!
 Παρθένα δὲν ταιριάζει πιὰ νὰ μένεις
 μεστὸ εἶναι τὸ κορμί σου, τί προσμένεις;
 Εἶν' ἡ ζωὴ μας λίγη, καὶ τὰ χρόνια
 ποὺ φτάνουν θὰ σκορπίσουνε τὰ χιόνια
 στὰ ὀλόχρυσα Ροδίλη μου μαλλιά σου,
 Ροδίλη, ἡ νιότη μας δὲν εἶν' αἰώνια
 κ' ἔλα πρὶν σβύσει ὁ ἥλιος τῆς ματιᾶς σου.
 Κι ἄκουσε ἀκόμη ἐτοῦτο· μὴν ξεχάσεις
 πὼς πρέπει μόλις θὰ γενοῦμε ταῖρι,
 στοῦ δάσους τὸ βωμὸ νὰ θυσιάσεις
 ἓνα λευκὸ καὶ νέο περιστέρι.
 Κι εὐτυχισμένοι πρὶν νὰ χωριστοῦμε
 τὴν προσευχὴ μας στοὺς Θεοὺς θὰ ποῦμε.

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑ

ΚΡΥΦΑ ΠΑΡΑΠΟΝΑ

ὦ ἄκουσα τόσα γιὰ σᾶς ρημονήσια
 ἀπὸ στόματα ὄσων ταξίδειψαν πέρα,
 πὸν ἡ κάθε μου σκέψη γυρίζει ὅλη μέρα
 κοντὰ σας, ὡς νᾶσθε τοῦ ὄνειρου μου Ἑλύσια.

Μ' ἀπ' ὅλα, ὦ θεέ μου, σιμὰ κεῖ στὴ βρύση,
 πὸν τρέχει ὅπως μούπαν σὲ κάποιο λειβάδι,
 ποθῶ, τὸ στερνό μου νὰ μ' εὔρισκε βράδυ,
 τὰ μάτια μου ὡς χᾶδι νάρθῃ νὰ μοῦ κλείσι.

(ΣΥΜΗ)

ΝΙΚΟΣ ΣΑΝΤΟΠΙΝΙΟΣ